

vati? Kdo pa je on? Zakaj naj se jaz izkažem prej nego on? Zakaj naj bi bil jaz bolj na sumu? — Policaj, vprašajte njega, kdo da je!

Urbas. Na vse zadnje bom moral še samega sebe izpraševati.

Komisar. Jaz sem policijski komisar Josip Renard, poslan od njegove ekselence gospoda guvernerja Foudiéja.

Gušič. To lahko reče vsak slepar.

Komisar. Ah, nesramna predrznost! Takšna žalitev javnega funkcionarja!

Gušič. Gospod župan, vršite svojo dolžnost. Mož naj dokaže, da je res isti, za katerega se izdaje. Dobrodušnosti mora biti konec. Zakon veleva, da se mora izkazati s potnim listom vsak tujec, torej vsak, ki ni doma iz istega kraja.

Župan. Istina. Prosim, gospod, Vaše poverilnice.

Komisar. Ah, gospôda je dobre volje in se hoče šaliti. A takih šal se pameten človek hitro naveliča. Takoj! takoj! (Išče po žepih.) Ah, kaj pa to! Ali nisem pozabil svoja pisma, ali sem je pozabil? In ure tudi nimam. Kje je moja ura?

Lužar. Ure ne potrebujete, ampak potnega lista, poverilnice. Morda je v kofru.

Komisar. Ne, ne, oboje sem imel pri sebi. A zdaj nimam ne papirjev ne ure.

Lužar. Gospod župan, zadeva je jako sumna. Vrag me vzemi, če ni to kak avstrijski ogleduh. Kako kmalu bi nas bil presleparil!

Komisar. Nikjer ni poverilnice. — Prosim, gospod župan, pošljite koga do gospoda poveljnika!

Zajec. Jaz idem takoj.

Lužar. Nikamor mi ne pojdeš. Ta slepar se hoče le izviti iz zanke. — Urbas, primi ga v imenu zakona!

Komisar. Jaz protestiram v imenu njegove ekselence.

Zajec. Gospod župan, morebiti bi pa bilo vendar dobro —

Lužar. Kar je zakonito, to je vedno dobro. — Urbas, pelji gospoda na rotovž!

Komisar. Ali je to istina, gospod župan?

Župan. Žalibog! Zakon veleva tako, brez vsake izjeme.

Komisar. Jaz se maščujem, krvavo maščujem.

Lužar. Potlej, potlej, ko se izkaže, kdo da ste. Morebiti ste poštene in nedolžni; a baš takšni spadajo v preiskovalni zapor.

Zajec. Gospod župan, premislite, kaj da poreče njegova ekselence gospod guverner!

Župan. Ne mešajte se v stvari, ki Vas ne brigajo! Zakon govori jasno zame in ta je prvi guverner. — Urbas, naprej! Ampak v boljšo sobo deni gospoda, v pisarno!

Urbas. Torej idiva še midva!

Komisar (odhajaje). Jaz protestiram.

Zajec (za njim). Oh, oh, oh!

Lužar (Gušiču). Ti pa glej, da izgineš!

(Dalje.)

BOJANCI IN BOJANKE